

РЕШЕНИЕ

№ 5053

гр. София, 25.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5809** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 и следващите на Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на К. П. С., намиращ се в Затвора в [населено място], с която е предявен иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение в размер на 15 000 лева за периода от 08.03.2022 г. до 27.06.2022 г. за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника, изразяващи се в поставяне на ищеца в нечовешки условия за живот, унижително положение, тормоз, страх, болка и страдания. Негативните преживявания са в резултат от ухапвания от дървеници в СЦЗ на адрес [улица] – 2 група. В исковата молба се сочи, че след преместването му в стая №7, той се е превърнал в храна за дървениците. Твърди се, че целият отряд е пламнал в дървеници, независимо от опитите за пръскане на помещенията. На второ място се излагат съображения, че комина на Т.-а се намира на 2 метра от прозореца на килията на ищеца, поради тази причина в килията навлизат вредните газове, които обгазват С.. Релевира доводи, че с тези газове, той се трови и поради тази причина е сезирал отговорните лица в затвора, но същите са нехаели. Неосигуряването на посочените минимални условия за процесния период е причинило на ищеца множество неимуществени вреди, изразяващи се във физическо и психическо

страдание, значителен дискомфорт, накърняване на човешкото му достойнство и притеснения, които е изпитвал. Върху главницата се претендира лихва от 08.03.2022 г. до окончателното плащане.

В с.з., ищецът се явява лично и с адв. Ю., който поддържа изложеното в исковата молба. Моли, същата да бъде уважена изцяло, като се прави искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията /ГДИН/, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт М., в писмен отговор на исковата молба и в хода на съдебното производство по същество поддържа становище за неоснователност и недоказаност на исковата перетенция, като счита, че липсват елементи от фактическия състав на разпоредбата на чл. 284 от ЗИНЗС. Не се установява причинно-следствена връзка между твърдените вреди на ищеца и евентуалното бездействие на затворническата администрация. Сочи се, че ищецът не представя доказателства за това, че е претърпял вреди вследствие на незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица на ответника. Моли, да не се вземат показанията на разпитания по делото свидетел Я. П..

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Административен съд София - град, 3 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и въз основа на приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Лишеният от свобода К. П. С. е постъпил в Затвора С. на 06.11.2007 г. за изтърпяване на наказание „доживотен затвор“ за извършено престъпление по чл.116 от НК, с влязла в сила присъда по нохд № 75/99г. на Окръжен съд – Пловдив, като първоначално е бил с постановен специален режим, заменен в последствие за добро поведение и изпълнение на заложените в плана на присъдата цели и задачи със строг режим. Към момента л.св. С. е разпределен във втора група на 08.03.2022 г., като първоначално е бил настанен в килия №18, след това в спално помещение №7.

В Затвора [населено място] всеки месец се извършва дезинфекция и дезинсекция на общите части и спалните помещения по договор с външен изпълнител. От страна на ответника са представени договор с Д. „ФАВОРИТ МЕНИДЖМЪНТ“ от 20.01.2021 г. за дезинсекция и дератизация на сградите на ГДИН. В договора е посочено, че дезинсекцията се извършва шест пъти годишно, а дератизацията – два пъти годишно. Към договора са приложени протоколи за приемане ДДД обработка от 16.02.2022 г.; 22.03.2022 г.; 17.05.2022 г.; 14.06.2022 г.. Приложена е и фактура.

От докладна записка от 13.10.2022 г. на ИСДВ се установява, че лишените от свобода имат непрекъснат достъп до течаща топла и студена вода, възможност по всяко време при тяхно желание да изпаряват дрехи, вещи, спално бельо и дюшеци в изпарителя на територията на Затвора [населено място]. Всеки месец за групите се осигуряват санитарно-хигиенни препарати за почистване на общите части, като лишените от свобода имат възможност за закупуване на допълнителни почистващи препарати. На следващо място е посочено, че съгласно чл. 176, ал. 1 от ППЗИНЗС са длъжни да полагат труд за поддържане на хигиената в спалните помещения и прилежащите към тях части. Всеки месец се извършват дезинсекция и дератизация, но не всички лишени от свобода допускат в спалните си помещения служителите, които да извършат третирането.

По подадени сигнали за хлебарки и дървеници в Софийски централен са извършени проверки от РЗИ – С. в предходните години 2019 и 2020 г., като са давани предписания на Затвора С..

На 02.06 и 09.06.2022 г. отново е извършена проверка в затвора за наличието на дървеници от РЗИ. При извършване на проверката не са констатирани нарушения.

Представена е справка от МЦ на СЦЗ, видно от която ищецът не е подавал молби или жалби до медицинските специалисти, касаещи здравословни проблеми, свързани с нахапвания от дървеници, като не е регистриран случай на медицински преглед на ищеца.

Относно твърденията в исковата молба за обгазяване на спалните помещения във втора група е прието справка от Д. Г. – ръководител звено, който заявява, че отработените изгорели газове са в допустимите норми, съобразени с изискванията за замърсяване на околната среда.

В хода на съдебното производство е разпитан свидетелят Я. Н. П., който също е бил настанен в 2 група, 7 килия в Затвора [населено място]. Свидетелят дава показания, че докато е бил с ищеца в една килия са ги хапали дървеници. Също така е имало хлебарки, които са се хранили с храната на лишените от свобода. Д. са били навсякъде – в дрехите, по стените и дюшеците. След като те са били ухапани от дървеници, са се обривали. С. през цялото време се е притеснявал за здравето и непрекъснато се е оплаквал от дървениците. Относно комина, свидетелят заявява, че коминът е бил на не по-малко 20 метра от прозореца, на нивото на прозореца. Пара и пушек са влизали непрекъснато и е миришело на нафта.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като непосредствени, логично обосновани и съответни на писмените доказателства по делото, а именно на справките на СРЗИ. Видно от тях, проблемът с наличието на хлебарки и дървеници в Затвора [населено място] е дългогодишен. Множество жалби и сигнали са подавани от 2019 г. Извършвани са проверки и са връчени предписания. Сигнали, жалби и проверки има и през 2020 г., 2021 г. и 2022 г.

По делото като свидетел е разпитан и Д. Г. – ръководител звено в затвора в С.. Същият работи като технически организатор на строителство и ремонти. Г. разяснява в съдебно заседание работата на двата броя котли, къде точно се намират и какво изпускат, а именно пара. Свидетелят твърди, че физически газовете няма как да отидат до прозорците. Сочи че тръбата от която се изпуска парата е над върха на покрива и е в отдалечен ъгъл в административната част на затвора.

От правна страна: Искът е допустим, а разгледан по същество е частично основателен.

Искът е с правно основание чл.284, ал.1 ЗИНЗС – претендира се обезщетение за вреди, причинени на лишен от свобода от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. На основание чл. 203, ал. 1 (ДВ, бр. 13 от 2017 г.) от Глава единадесета на АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 (ДВ, бр. 13 от 2017 г.) от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Според чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода

и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, съгласно който осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като в ал. 2 на същия член е посочено, че за изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение се смятат и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, оборима презумпция. Следователно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение (чл. 3, ал. 1), както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2).

С исковата молба се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 15000 лева, причинени в резултат на незаконосъобразни фактически действия и бездействия на администрацията в Затвора [населено място], изразяващи се в поставянето на ищеца в условията, в които е пребивавал там за времето от 08.03.2022 г. до 27.06.2022 г. - в помещение с множество дървеници, които непрестанно го хапели, както и в помещение, което е задимявано от пушек на комините на Т..

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице – лишено от свобода, изтърпяващо наказанието си в Затвора [населено място] в посочения по-горе период, което твърди, че условията, в които е бил поставен там са му причинили физическо и психическо страдание, значителен дискомфорт, накръняване на човешкото му достойнство и притеснения, малоценност, загуба на доверие във Върховенството на закона. Искът е предявен срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията“ - надлежен ответник по чл.205 от АПК, вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

В случая следва да се приложат установените за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ стандарти, установени от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), в

постановеното пилотно решение по делото Н. и др. с/у България, в което Европейският съд е дал генерални мерки за преодоляване на проблемите на условията в затворите, нарушаващи забраната по чл. 3 ЕКПЧ. В решението Н. ясно се сочи, по какъв начин следва да се прилага българският закон, предоставящ компенсаторно средство, за да може да изпълни изискването за ефективно вътрешноправно компенсаторно средство за защита от нарушаване на чл. 3 ЕКПЧ. Както е посочено в §226 и §227 от решението по делото Н. и др. срещу България чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принижява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл.3.

Както посочва ЕСПЧ, в оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което то е прекарало в тези условия

В настоящият казус, ищецът навежда доводи за наличие на дървеници които го хапели и му причинявали физически и психически страдания, както и обгазяване на спалното помещение - несъответствие с основни санитарни и хигиенни изисквания.

От събраните по делото доказателства се установява, че действително в помещението, в което е пребивавал К. С. в Затвора [населено място] в периода от началото на м. март 2022г до 27.06.2022 г. е имало дървеници. От показанията на разпитания свидетел, които са последователни е непротиворечиви се установява, че в Затвора С. и конкретно в помещението, в което ищецът е пребивавал е имало множество дървеници, които го хапели. Макар в помещенията редовно да е извършвана дезинсекция, дървениците не намалявали и не се повлиявали съществено от нея.

Относно ефекта на борбата с инсекти, в § 243 от пилотното решение по делото Н. и др. срещу България от 27.01.2015 г. за условията в българските затвори се споменава, че затворническите власти трябва да се справят с този проблем, чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна. От представените протоколи и свидетелските показания се установява, че се пръска редовно срещу дървеници, но властите все още не са се справили с проблема.

Законът забранява осъдените и задържани лица да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и задължава държавата да им осигури от една страна, условия, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга -

начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да бъдат адекватно гарантирани.

Ответникът не ангажира достатъчно доказателства, опровергавачи твърдението за наличие на дървеници в спалното помещение, в което е бил настанен С. за претендиращия период. Наличието на предприети действия за обезпаразитяване не обуславя извод за изпълнение на задълженията на затворническата администрация при липса на резултат от така извършваните дейности по дезинфекция, дезинсекция и дератизация.

Поради това съдът намира за неизпълнено от ответника изискването за хуманно и неунизително отношение, обективизирано в ненадлежно осигуряване изискванията за благоприятни санитарно- битови условия в насока недостатъчно обезпаразитяване.

Относно изложените твърдения, че спалните помещения във втора група и по-специално спалното помещение на ищеца е било непрекъснато обгазявано, чрез влизането на пушек в помещението, който пушек е излизал от котела на газ, съдът намира, че тези твърдения останаха недоказани. Независимо, че свидетелят П. посочва, че като има вятър влиза пара, то това единствено и само сочи, че в определени моменти влиза тази пара, още повече, че свидетелят е бил в една килия с ищеца около месец-месец и половина и няма как да се приеме, че през целия претендиран период е имало проблем с въздуха в килията.

Съдът е обвързан и от практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по тълкуването и прилагането на приложимите към казуса по делото разпоредби на Конвенцията – чл. 32 ЕКПЧ. Въз основа на нормите на международното право, обвързващо Република България, неговото тълкуване от ЕСПЧ, както и закрепените в Конституцията и ЗИНЗС принципни положения за забрана на всяко причиняване на физическо страдание или унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято свобода е ограничена, с факта на пребиваване в място за лишаване от свобода, неотговарящо на посочените принципни положения и стандарти, е налице първата предпоставка на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. При пасивността на ответника да посочи доказателства, опровергавачи твърденията на ищеца за наличие на дървеници в спалните помещения на Затвора в С. въпреки изпълнението на сключения за целта договор, съдът е длъжен да съобрази ефекта от тези условия върху ищеца, както и периода на изтърпяване на наказанието при тези условия. ЕСПЧ в своята практика дава израз на разбирането за „нечовешко“ и „унизително“ отношение, определяйки едно отношение като „нечовешко“ когато, *inter alia*, то е умишлено, прилагано е в продължение на часове и е причинило или фактическа телесна повреда, или силно физическо и психическо страдание. Той счита едно отношение

за “унизително”, когато то е било такова, че е предизвикало в жертвите усещания за страх, страдание и малоценност, които могат да ги унижат и обидят (решение К. срещу Полша 30210/96, § 92). Въпросът дали целта на отношението е била да унижи или обиди жертвата е още един фактор, който следва да се вземе предвид, но липсата на каквато и да е цел не може убедително да изключи нарушение на Член 3 (реш. по дело 28524/95, § 74; по дело 47095/99, § 101). Тези стандарти следва да бъдат приложени спрямо ищеца. Решенията на ЕСПЧ, например пилотното решение по делото Н. и др. срещу България, без изключение сочат, че независимо от продължителността на престоя на лишените от свобода или задържани лица при посочените по-горе условия, са поставени при нечовешки и унижителни условия по смисъла на чл. 3 ЕКПЧ. Без значение е периодът от време, през който лицата са ги търпели - той има значение само за определяне на размера на обезщетението. Ирелевантно също така е и обстоятелството, че ищецът не е бил поставен в по-неблагоприятни условия от останалите затворници, т. е. и други лишени от свобода са търпели същите условия. Наличието на нарушение на основно право сочи на понасяне на неимуществени вреди - накърняване на човешкото достойнство, дискомфорт, унижение.

Неоснователни са доводите на ответната страна за недоказаност на претърпените от ищеца неимуществени вреди за периода от 08.03.22 г. до 27.06.2022 г.

Въз основа на събраните по делото доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното. След като е доказано нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, по силата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е налице и втората предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, а именно настъпването на неимуществени вреди.

Между незаконосъобразното бездействие и вредите има пряка и непосредствена причинна връзка.

С оглед гореизложеното, съдът приема че искът за заплащане на обезщетение за претърпени вреди по време на изтърпяване на наложено наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] е неоснователен и недоказан за претендираните вреди за обгазяване на спалното помещение, тъй като за това време не се установи противоправно поведение от страна на ответника, както и търпени вреди от ищеца

За претендирания период обаче ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са следствие от нарушаване на общата забрана на нечовешко и унижително отношение. Несъмнено описаните недостатъчното

обезпаразитяване на спалните помещения, довело до постоянно наличие на дървеници, причиняват емоционален стрес безпокойство, чувство на унижение кореспондират на понятието „нечовешко” и „унизително” отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Налице е причинна връзка между бездействието и неимуществените вреди. Според съда поставянето на ищеца в неблагоприятни условия само по себе си представлява третиране, способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство.

При наличие на нарушение на някоя от посочените в чл.3 от ЗИНЗС хипотези, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното (чл. 284, ал.5 от ЗИНЗС).

Относно размерът на обезщетението: От установеното по делото неизпълнение не следва автоматично обезщетяване на причинените неимуществени вреди в парично изражение, възприето за дължимо от този, чиито права са нарушени, съобразно неговото лично, субективно усещане. Естеството и характерът на причиненото страдание съдът следва да прецени не само от страна на субективното възприятие и усещане на пострадалия за причинена вреда, но и с конкретните факти, от които тя произтича и най-вече обезщетението следва да е съобразено с общите схващания за справедливост, съобразени от съда при приложението на чл.52 от Закона за задълженията и договорите. При отчитане на интензитета на негативните преживявания, продължителността от 100 дни за исковия период и при съобразяване на стандарта на живот в страната и решения на ЕСПЧ, съдът счита, че обезщетението следва да бъде определено в размер от 800 лева за целия исков период.

Върху определената сума за обезщетение се дължи и претендираната законна лихва от датата на предявяване на иска на 27.06.2022 г. до окончателното плащане.

При този изход на правния спор, своевременно направено искане и доказани разноси по списък по чл. 80 /л.94/, на ищеца се дължат разноси в размер общо на 119 лева, от които 10 лева държавна такса и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в минимален размер от 118 лева, съобразно уважената част от иска, на основание чл.286, ал. 3 от ЗИНЗС.

Независимо от частичната неоснователност на исковата молба, на ответника не следва да бъде присъждано поисканото юрисконсултско възнаграждение. Нормите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС са специални, по отношение на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 и чл. 143 АПК и не предвиждат хипотеза за възлагане в тежест на ищеца, на юрисконсултско (адвокатско) възнаграждение, когато искът му бъде отхвърлен. Аргумент,

в подкрепа на същия извод е и разпоредбата на чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ. По делото не са направени разноси, което да налага осъждане на ищеца за такива (чл. 286, ал. 2, предл. първо ЗИНЗС).

Воден от горното и на основание чл. 284, ал. 1 и чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините, Административен съд - [населено място],

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" с адрес [населено място], [улица], на основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС да заплати на К. П. С. ЕГН [ЕГН], обезщетение в размер на 800 (осемстотин) лева, за претърпени неимуществени вреди от нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени от условията, в които е бил поставен в Затвора [населено място] в периода от 08.03.2022 г. до 27.06.2022 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба от К. П. С. ЕГН [ЕГН] за сумата над 800 лева, до претендирания размер на обезщетението 15 000 лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, да възстанови на К. П. С. ЕГН [ЕГН] разноските за водене на делото, в размер на 10 лв. (десет лева).

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на адв. И. В. Ю., САК, с адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.4, офис 12, адвокатско възнаграждение в размер на 118 / Сто и осемнадесет/ лева, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд – [населено място].

СЪДИЯ:

